

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VI. In quo alia quadam ratione ostenditur, ipsam cum Dei voluntate concordiam verum esse gaudij habendi medium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

ius, ut à te solo, & à nullo alio possit impleri.
 Cum annuli concavitas & pala ad gem-
 ma alicuius pretiosæ illi includendæ pro-
 portionem efformata est, si quam aliam
 rem illi inseris, nulla scite illi quadrat,
 nec vacuum hoc cum decore adimplet,
 sed tantum gemma illa, ad cuius dimen-
 sionem proportionemq; id effectum est:
 si vero concavum illud triangulare sit, ni-
 hil, quod rotundum est, illud replere po-
 test. Cum porro anima nostra ad fan-
 tissimam Trinitatis imaginem ac simili-
 tudinem creata sit, & quoddam illa va-
 cuum ac concavum in corde nostro ha-
 beat, quod Dei capax, & ad ipsum Deum
 in se includendum proportionatum sit;
 hinc nulla res creata vacuum hoc reple-
 re potest, sed ipse solus Deus; atque ideo
 totus mundus, qui circulari forma est,
 illud adimplere non valet. *Fecisti, in-
 quit, idem nos Domine ad te, & inquietum
 est cor nostrum, & recreari ac refici nequit,
 donec requiescat in te.*

Communis illa comparatio quæ à cu-
 spide & acu magnetica in horologio por-
 tantili sumi solet, egregie id quod intendi-
 mus, explicat. Acus huius natura est,
 postquam ad magnetem afflicta est, ad
 Septentrionem semper vergere: hanc quip-
 pe naturalem inclinationem magneti
 Deus indidit. Hanc ergo acum si con-
 templeris, videbis tam diu inquietam
 moritari, & itentidem verti ac conuer-
 titi: donec ad Septentrionem acies vergat:
 quo facto, ilico quiescere & subsistere,
 Sie porro & hominem Deus condidit,
 hac inquam naturali intinclatione illi in-
 dita, ut ad ipsum, velut ad Cynosuram &
 finem vltimum semper respiceret: quo-
 circa quam diu cor nostrum in Deo non
 posuerimus, tam diu, instar acus nauti-
 cæ, inquieti & mobiles erimus.

Quamcumque mobilium cæli parti-
 um nautica acus respiciet, non quiescet;
 vbi vero illud cæli punctum quod mini-
 me mouetur, respectabit, fixa manet &
 immobilis: ita, quam diu oculos & cor in
 rebus huius mundi interitui & mutatio-
 ni obnoxii collocabis, tam diu quietem

& gaudium nullum inuenies: at in Deo
 pone, & quietem nancisceris.

Hoc nobis sane ad Deum quærendum
 acris stimuli loco esse deberet, saltem ob
 propriam vtilitatem nostram & commo-
 dum: nemo quippe est, qui non in gaudio
 viuere & quiete velit. Vnde S. Augusti-
 nus: *Scimus, fratres, quod omnis homo gau-
 dere desiderat, ac recreationem naturali-*
*ter quærit; & ipsam quantum potest pro-
 curat, quod sine eaviuere nequeat; sed
 non omnes ibi quarunt gaudium, vbi oportet
 inquiri.* Auarus, carnalis, superbus, ambi-
 tiosus & gulofus, gaudium & voluptatem
 quidem pro se quisque desiderat; sed id
 vnus in multis opibus congerendis, alius
 in honoribus ac dignitatibus acquiren-
 dis, alius in cibo poruque, alius denique
 in obscænis voluptatibus suis constituit.
 quod quia non constituerunt in eo in
 quo constitui oportebat, ideo nullo mo-
 do id inueniunt. Omnia siquidem hæc,
 & quidquid demum mundus habet, im-
 par & insufficiens est ad animam exfati-
 andam, aut solidum gaudium illi affe-
 rendum.

Vnde idem Doctor: *Quid ergo per mul-
 ta vagaris homuncio, quærendo bona anima
 tua & corporis tui? Ama vnum bonum, in
 quo sunt omnia bona, & sufficit; Deum in-
 quam; desiderata simplex bonum, quod est om-
 ne bonum, & satis est; Eundem inquam
 Deum: nam ipse est qui desiderium cor-
 dis tui adimplere & satiare potest. Bene-
 dic anima mea Domino, qui replet in bonis
 desiderium tuum: cui propterea sit bene-
 dictio, laus, & gloria in sæcula sæculo-
 rum, Amen.*

CAPVT VI.

*In quo alia quadam ratione ostendi-
 tur, ipsam cum Dei voluntate
 concordiam verum esse gau-
 dii habendi me-
 dium.*

GLORIOSVS Doctor Augustinus su-
 per illa Saluatoris verba, *Quodcumq;*
petierit. Ioan. 14. 15.

petierit *Patrem in nomine meo, hoc faciam;* scribens ostendit hominem non tam pacem & quietem querere debere, voluntatem suam faciendo, & ea quæ stolidè appetit, obtinendo (hoc enim ei non est bonum, neque conueniens; imo vero fortasse malum futurum) quam simpliciter ei se bono vel meliori accommodando, quod illi Deus offert: atque hoc illi à Deo petendum esse. *Quando enim nos delectant mala, & non delectant bona; rogare debemus potius Deum, ut delectant bona, quam ut concedantur mala.* Si enim te non delectet quod Dei voluntas fiat (quod tamen bonum est) sed velis & malis ut tua potius voluntas adimpleatur, serio Deum orare debes, tibi ut concedat non ea quæ ipse desideras, sed potius ut gaudeas ex animo, quod sanctissima voluntas eius fiat; quod & bonum est, & tibi conueniens.

Non petes,
quod tu vis
sed quod De-
us vult.

Huius occasione adfert in exemplum illud quod in Numeris legimus, cum Israelitæ super manna cœlesti, quod Deus ipsis pluebat, nauseantes carnes desiderarunt & petierunt. Quod ipsorum desiderium adimpleuit quidem Deus, sed insigni illorum cum dispendio. *Quia adhuc esca eorum erant in ore ipsorum. Et ira Dei ascendit super eos, & occidit pingues eorum, & electos Israel impediuit, plurimos eorum interfecit.*

Num. 11. 4.
Sape malum
nos à Deo ex-
audiri.

Psal. 77. 30.

Non petes
quod vis sed
ut bona velis.

Sap. 16. 20.

Certum est, cibum cœlestem sapidiorum longe fuisse carne, quam illi concupiscebant, & allis ac cepa Ægypti, ad quæ auide anhelabant: unde hæc eos à Deo petere, inquit Augustinus, non oportebat, sed tantum ut palatum ipsis sanaret, quo cœlestis hæc esca melius ipsis saperet, ex eoque cum gustu comederent; itaq; necesse non haberent aliam à Deo escam postulare, eo quod in manna omnia, & quoscunque sapores inuenirent.

Simili modo cum à tentatione vel passione aliqua oppugnaris, & proinde gustum vitiatum habes, ita ut virtus tibi ac bonum omne desipiat, sed ægredientis in-

star, mala & noxia tibi appetas; tunc tuum sequi non debes appetitum, nec velle ut quod desideras, adimpleatur; quia hoc non tam gaudium tibi, quam maiorem postea animi dolorem, inquietudinem, & perturbationem adferet. Deum ergo illum roges oportet, ut palatum tuum persanet, tibi quæ sanctissima voluntatis suæ adimpletionem sapere faciat: hoc quippe bonum tibi & maxime consentaneum est. Atque hæc demum via veram animi pacem & verum gaudium consequeris.

S. Dorotheus alia ad hoc nos via con- ducit, vel ut melius dicamus illud ipsum alio modo declarat. Ait itaque, eum qui suam in omnibus cum Dei voluntate voluntatem conformat, adeo ut aliud velle & nolle habeat, quam quod Deus vult, & non vult; hoc modo semper suam ipsius voluntatem facturum, ac magnam pacem & quietem semper habiturum. Ponamus exemplum in obedientia, atque ita probatum & declaratum manebit id quod dicere volumus, & sic vna fidelis duos dealbabitur parietes. Communitatis qui Religionem & obedientiam iam ingredi volunt, dicere præmonendo solemus? Noris carissime, non esse tibi hic in Religione voluntatem propriam vlla in re faciendam. S. Dorotheus contra dicit: Imo vero bene potes propriam voluntatem implere: atque adeo quoddam tibi medium suggeram, cuius ope toto die non licite solum, sed & sancte, & magna perfectione voluntatem tuam facias. Vis scire quomodo? Religiosus qui exacte obedit. *Et propriam non habet voluntatem, suam ipsius semper agit voluntatem, quia voluntatem alienam facit suam, & sic nolentes propriam explere voluntatem, inuenimur illam semper expleuisse.* Da ergo tu operam, ut voluntas tua non sit alia, quam voluntas Superioris: atque ita tota die tuam ipsius voluntatem facies & quidem magna cum perfectione & merito.

Ita namque dormio quantum volo; quia

quia diutius dormire nolo, quam est ab obedientia & statuto Superiorum iniunctum. Comedo item id quod volo, quia alia comedere nolo, quam mihi præbentur. Tantum quoque oro & lego, quantum volo, ea item negotia obco, eas pernitentias subeo, quas volo; quia in his omnibus aliud non cupio, quam quod Superiorem mihi præscriptum & decretum est. Atque ita de reliquis omnibus. Adeo ut bonus Religiosus, etiam suam nolens agere voluntatem, eam semper faciat. Atque hinc est quod boni Religiosi semper tam lecti sint & hilares: nam quæ suam voluntatem faciant illam quæ superioris est, hoc mire ipsos recreat & lætificat.

In hoc quoque tota Religionis facilitas vel difficultas sita est, ab hoc item omnis Religiosorum lætitia & gaudium dependet. Si enim propriam abdicare voluntatem proponas, & superioris voluntatem in tuam accipias, Religio tibi cum facillima, tum suavisissima fiet, magna que in pace & quiete viues. At, si voluntas tua à Superioris voluntate discreper, diu in Religione non ages: nam duæ voluntates differentes in vno se inuicem non compatiuntur.

Imo esto nos non nisi vnam voluntatem habeamus, quia tamen simul sensituum appetitum habemus, qui voluntati ac rationi repugnat, hinc nobis cum illo perpetuo certandum, etsi alioquin appetitus ille nostra voluntate inferior sit, eique subordinatus; quid erit ergo, cum duæ voluntates repugnantes, & dominatam ambæ ambientes in vno subiecto concurrant? Nemo quippe potest duobus dominis seruire. Quia Religionis difficultas non tam in rebus ac laboribus in eadem occurrentibus, quam in voluntatis repugnantia, & imaginationis nostræ apprehensione sita est: hæc quippe statuta nobis reddit grauius & difficilia.

Notandum id comprimis est, obnotabilem illam quam in nobis experimur differentiam, dum tentationes habemus,

& dum iis caremus; quia, dum tentationibus vacamus, videre est quam omnia nobis facilia sint ac leuia, at, vbi tentatio adueniens tristitia nos & melancholia obruit, quam quod nobis leue & facile alias esse apparebat, fiat graue, difficile, & onerosum, ut ei ferendo non videaris, tanquam si cœlum terræ iunctum cervicibus tuis incumberet.

Difficultas ergo non tam est in ipsa, cum sit eadem plane quæ erat ante, quam in mala tua dispositione. sicut, dum æger cibum omnem respuit, vitium non tam in cibo, qui bonus & sapidus est, & bene conditus, quam in humore vitiato ægri consistit, utpote qui facit ut cibum omnis ei insipidus & insulsus esse videatur: pari plane modo se res habet hic.

Hæc est prærogatiua, quam Deus facit iis quos ad Religionem euocat, ut mirum suauis & sapidum illis videatur, alienæ voluntati se subijcere. Hæc est gratia vocationis, in qua nos Dominus, præ aliis fratribus nostris, quos in mundo reliquimus, præuenit. Quis tibi hanc in voluntate propria repudianda, alienaque sequenda facilitatem dedit? Quis item cor nouum, ad ea quæ mundi sunt deferenda, & solitariae recollectionis, orationis, mortificationisque amorem concipiendum, indidit? Neque enim id tibi agnatum est; quin imo aliter longe à natura factus es: sensus enim & cogitatio humani cordis in malum, prona sunt ab adolescentia sua. Id non nisi gratia & donum Spiritus sancti est. Ipse liquidem ceu pia quædam mater aloi & absinthio vbera mundi huius tibi amaricauit, ut quod ante tibi dulce erat, felle amarius deinde appareret; ea vero quæ ad virtutem & Religionem spectant, melle suauissimo superillinit. ut illa tibi sapida & dulcia fierent, quæ ante tibi amara & insipida videbantur.

Vnde sic olim orabat sancta illa virgo, Domine qui me custodisti ab infantia; quia abstulisti à me amorem seculi, infinitas tibi gratias ago. quia parum protecto est Religiosos nos esse, sed singularis & magna

Tentatio reddit graue quod erat leue

Simile.

Difficultas non in re sed in TE.

Beneficium vocationis.

Gen. 8. 21.

Deus reddit dulcem obedientiam & mundum amarum.

Ambros. Ps. 118. osten. 4. super illud: Averte oculos meos ne videant.

S. Agatha. Electionis donum auget multitudinem reproborum.

nimis illa Domini in nos est gratia, quod ceteris non nisi allia & cepas Ægyptias comedentibus, iisque se oblectantibus, nos præ illis ad Religionem vocarit, nosque in manna cœlesti saporem inuenire faciat.

Equidem mecum nonnunquam perpendo, quomodo mundani, solo quæstu & proprio commodo illecti, suam voluntatem abdicent, & ad alienam se accommodent; idque iam inde à Magnate, qui lateri Regis adstat, vsque ad vilissimum pedissequum & mulionem. Comedunt (vt ipsimet dicunt) secundum famem alienam, dormiunt iuxta somnum alienum, quin ita ad hoc edocti & formati sunt, atque ita suam alienæ voluntati adaptarunt, vt hoc vitæ genus etiam illis ardeat, ipsumque & iucundum & suauē existiment: *Et illi quidem vt corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam.*

Mundani omnes vilem spem alienæ voluntati vel inordinatissimam subijciunt.

1. Cor. 9. 25.

Mirum non est ergo, tam ordinatum vitæ genus, qualis est vita Religiosa, nobis sapere, & nos Superioris voluntatem habere ceu propriam, quæ nostra est melior. Si illi ob modicum honorem ac tenuæ aliquod compendium, voluntatem alienam ita ducant suam, vt illis etiam placeat ac sapiat, in omnibus ei exacte auscultare, & de noctibus dies, de diebus noctes facere; quid mirum id nos expuro amore Dei, & vitæ æternæ spe facere? Voluntatem ergo Superioris vt propriam ducamus atque ita fier, vt semper nostram facturi simus, summaque quiete, gaudio, pace in Religione perfruituri, & hoc nostrum gaudium mire facturum sit spirituale.

Mundum spes facit dulcem.

Obedientia somni gaudis.

Conformis voluntati diuina est omnipotens.

Iam ad præstitutum nobis scopum redeamus, & proposito hæc nostro adaptemus. Faciamus inquam voluntatem nostram eam quæ Dei est, vt omnibus in rebus ei nos conformemus, & aliud velle & nolle non habeamus, quam quod Deus & vult, & non vult. Atque ita fiet, vt semper nostram simas voluntatem expleaturi, & in magno gaudio & iucunditate victuri. Certum quippe est, si aliud profus non velis, quam quod Deus vult, vo-

luntatem tuam impletum iri: quia sic adimplebitur diuina; atque hoc est, quod tu & cupis & desideras.

Etiam Gentilis Seneca hoc vidit, vnde scripsit, *Præcipuum hominis est, posse lato animo aduersa & grauiâ tolerare; quidquid acciderit, sic ferre, quasi sibi voluerit accidere: debet enim velle, sciens omnia ex decreto Dei fieri.* Hem, quam contenti lætisque viuereamus, si Dei voluntatem, faceremus nostram, & aliud non vellemus, quam quod ille vult! non tantum, quia sic semper voluntas nostra complebitur; at multo magis, quia videremus hoc pacto Dei, quem tantopere amamus, voluntatem compleri & fieri. Nam etsi alioquin omnibus quæ dicta sunt, exacte vt debeamus, in hoc tamen potissimum nobis insistendum est, & omne nostrum gaudium collocandum, nimirum in Dei beneplacito, & in sanctissimâ ac diuinâ eius voluntatis adimplectione. *Omnia quacunque voluit Dominus, fecit in celo & in terra, in mari, & in omnibus abyssis, quin & faciet quæcunque volet, & facere potest, quidquid voluerit.* Nam, sicut ait Sapiens, *Subest illi, cum voluerit, posse; & nemo eum, quo minus queat, potest impedire vel resistere: In ditione enim tua cuncta sunt posita, & non est qui possit tua resistere voluntati. Voluntati eius quis resistet?*

CAPVT VII.

De aliis bonis & commodis, in hac cum voluntate Dei concordia sitis.

EST & aliud non exiguum in hoc exercitio bonum & commodum, nimirum hanc consonantiam & conformitatem, ac totalem in Dei voluntatem religionem, vnam esse de melioribus & principalioribus, quas à parte quidem nostra adferre possimus, dispositi omnibus vt suas Dominus gratias nobis infundat, omnigenisque nos bonis repleat. Hinc, cum